

Cântarea Cântărilor cap. 5.2 – 5.7

Cu versetul 1 din capitolul 5 se încheie prima secțiune a părții principale a Cântării Cântărilor. Toate cele trei secțiuni ale părților principale se termină cu descrierea fericirilor din Împărăția de o mie de ani (vezi 5,1; 6,12; 8,1-4). Dar aceasta nu înseamnă că aceste stări fericite au ajuns să fie realitate pentru mireasă. Tot ceea ce găsim aici, chiar și fericirile din Împărăția păcii, ea le savurează și o înviorează numai în inima ei, în așteptarea acestor bucurii. Acestea însă nu vor deveni realitate în această carte. Aici găsim numai speranța și așteptarea miresei. Ea va trebui mai întâi să treacă prin încercările descrise în capitolul 5. Împrejurările, în care o găsim aici, sunt triste. Odinioară L-a savurat pe Mire, iar acum o vedem că doarme deja; această stare o găsim foarte des și la noi. Ea a ajuns în împrejurări în care se pare că a uitat pe Mire și nu se întrezărește nici o dorință după părtășia cu El, după dragostea Lui, după cuvintele Lui. Cum este posibil aceasta, frați și surori, că noi câteodată la ora de închinăciune putem fi plini de tot ceea ce Domnul lucrează în inimile noastre, și scurt timp după aceea trecem la ordinea de zi, și când bem cafeaua putem vorbi iarăși de lucrurile din trecut? Așa este și aici la mireasă. Ea doarme, după ce a avut parte de trăiri minunate!

Aceasta este o situație asemănătoare cu cea din capitolul 3. Și totuși aici sunt diferențe mari. Nu este o simplă reluare. În capitolul 3 ea se găsea la începutul dezvoltării ei spirituale, asemenea unui credincios de curând născut. Ea avea încă dorință după Mire, căci acolo nu se spune că ea doarme. Ea se găsea într-adevăr în patul ei, dar nu dormea, ci Îl căuta acolo pe Mire. Ea Îl căuta însă într-un mod greșit, pentru că ei îi lipsea încă înțelegerea spirituală. Ea a adăugat într-adevăr la credința ei virtutea (energia duhovnicească), dar nu a adăugat cunoștința la virtutea ei (2 Petru 1, 5), această cunoștință este cunoștință cu privire la gândurile lui Dumnezeu, ca să știe cum trebuie să întrebuințeze această energie. În afară de aceasta, ea căuta într-un loc greșit, și la oameni nepotrivii, și de aceea nu L-a găsit pe Mire. Aici însă nu este ca și cum i-ar lipsi cunoștința, ci aici este mult mai rău. Ea are cunoștință suficientă, căci a făcut deja cu mult mai multe experiențe decât în capitolul 3; aici însă inima ei nu este pentru Mire. Ea a devenit într-o oarecare privință indiferentă față de dragostea Lui. Ea a devenit comodă și a căzut în adormire. Aceasta este o situație mult mai serioasă. De aceea în această situație ea trebuie să fie pedepsită mult mai aspru. În capitolul 3 citim că ea întrebă pe păzitori unde este Mirele, dar nu a primit răspuns de la ei. Aici păzitorii o pedepsesc. Cu cât un credincios are mai multă cunoștință, cu atât mai aspru trebuie să-l pedepsească Domnul. Cu cât responsabilitatea noastră este mai mare, și cu cât am primit mai multă lumină, cu atât sunt mai serioase încercările în care Domnul trebuie să ne aducă.

Ea doarme aici, însă inima ei veghează. Inima ei, sau noi am putea spune, duhul ei este plin de râvnă. Ea nu este îndărătnică, nu este necredincioasă, ci este un suflet născut din nou. Duhul ei este într-adevăr plin de râvnă, dar carnea este neputincioasă, așa cum era firea ucenicilor când a venit Domnul Isus la ei, pe când și ei, ca și mireasa, au căzut în adormire. Ce stare tristă, când în acele momente de teamă El vine la ei și îi găsește dormind; desigur, era din cauza întristării, însă carnea era așa de slabă, că ei nu puteau veghea împreună cu El (Matei 26, 40-41). Așa vine El aici la mireasă. El bate la ușa ei și spune: »Deschide-Mi soro, scumpo, porumbișo, neprihănită!« Prin toate aceste cuvinte de alintare El caută să ajungă la inima ei. Este ca și cum ar spune: »Deschide-Mi, căci tu ești pentru Mine cea mai scumpă din tot ce am«. El o numește chiar: »neprihănita Mea!«, pe ea, cea care doarme și s-a retras în lumea ei, și este indiferentă față de El! Ce gând umilitor, că El o vede așa cum este ea într-adevăr pentru inima Sa, în timp ce ea nu vrea sa-I deschidă.

El îi spune: »Căci capul Îmi este plin de rouă, cârlionții Îmi sunt plini de picurii nopții«. El nu are nici un loc aici pe pământ unde să poată locui. El umblă încoace și încolo prin noapte. Singurul loc pentru El, pe pământ, este la mireasă. Singurul loc aici pe pământ, unde El găsește înțelegere, unde poate avea relații, unde găsește răspuns la dragostea Sa, este la mireasă. În afară de ea, El nu găsește nici un loc pe acest pământ. Domnul Isus Însuși a spus că vulpile au

vizuini și păsările cerului au cuiburi, dar Fiul Omului nu are nici un loc unde să-și poată pune capul (Matei 8, 20). El nu are nici un loc unde să poată dormi. Când la sfârșitul capitolului 7 din Evanghelia după Ioan se spune că fiecare a plecat la casa lui, urmează apoi: »însă Isus s-a dus pe muntele Măslinilor« (cap. 8, 1). Capul Lui era plin de rouă și cărlionții Lui de picurii nopții. Așa vine El aici la mireasă. Știm noi însă cu ce prilej a trăit El groaza nopții? Aceasta a fost în grădina Ghetsimani, unde El S-a aflat într-o luptă grea înaintea lui Dumnezeu, când Satana I-a prezentat paharul suferințelor. Acolo sudoarea Sa s-a făcut ca niște picături mari de sânge care cădeau de pe capul Lui pe pământ (Luca 22, 44). Așa a venit El, cu aceste picături ale nopții, la ucenicii Săi. Însă ei dormeau și nu erau pregătiți să vegheze o oră împreună cu El în acele câteva ore grele din viața Sa. În ce împrejurări îngrozitoare putem fi și noi, frați și surori, când Domnul Isus caută la noi, aici pe pământ, înțelegere. El nu are nici acum un loc pe pământ, El nu găsește niciunde primire, El nu găsește niciunde înțelegere, nu găsește niciunde dragoste, decât numai la credincioși, la noi. Numai de la noi poate aștepta El, aici pe pământ, înțelegere și dragoste. Și cât de des este așa, că nici noi nu suntem pregătiți să-L primim și să-I oferim această părtășie.

Mireasa spune aici, că și-a dezbrăcat rochia și nu intenționează să o îmbrace iarăși. Ea și-a spălat picioarele, și nu se gândește ca iarăși să se murdărească (versetul 3). Aceasta este o vorbire serioasă. Greșeala ei era nu numai că ea era leneșă ca să-și îmbrace iarăși rochia, ci greșeala consta mai ales în faptul că și-a dezbrăcat rochia. Greșeala noastră constă deseori nu în faptul că ne ostenim așa de puțin în lucrarea duhovnicească, ci în faptul că ne-am dezbrăcat hainele. Îndată ce un credincios și-a dezbrăcat hainele, armătura duhovnicească, nu se mai produce nici o umblare, nici o alergare, nici o creștere duhovnicească, nici o luptă în locurile cerești (vezi Efeseni 6, 11,13,14). Ce este un credincios fără armătura sa duhovnicească, fără mantaua în care poate lupta și merge în siguranță pe drum, așa cum Domnul așteaptă aceasta de la el? Greșeala nu stă în faptul că noi nu avem plăcere să îmbrăcăm armătura duhovnicească. Greșeala este că noi așa de des am dezbrăcat-o, ne-am temut să luptăm și am preferat mai bine să ne odihnim. Atunci a trebuit ca Domnul Isus să vină la noi și să ne spună: »Scoală-te, tu cel care dormi« (Efeseni 5,14). Cât de des a trebuit să aibă loc aceasta? Nu a fost așa în secolele trecute cu creștinătatea? Până și fecioarele înțelepte, care aveau ulei în candelile lor, au adormit! (Matei 25, 5). Cu toate că ele au plecat pline de entuziasm ca să întâmpine pe Mire, și cu toate că duhul era plin de râvnă, carnea era însă neputincioasă; și chiar și ele au căzut în adormire. Aici, când Domnul Isus vine la mireasă, ea nu vrea să asculte de El și să se scoale pentru EL.

Atunci când ea nu vrea să asculte de vocea Lui, vedem că El face ceva emoționant. Cât de des s-a întâmplat și la noi, când Cuvântul lui Dumnezeu ne-a vorbit, iar noi nu am vrut să ascultăm de vocea Domnului. El a făcut atunci altceva: El a întins mâna prin deschizătura ușii. În ușile caselor din Orient era o deschizătură prin care proprietarul putea să-și întindă mâna și să deschidă zăvorul cu cheia. Aici, Domnul Isus întinde mâna prin această deschizătură. Ea a văzut astfel mâna Lui. Abia acum ea devine mișcată de dragostea Lui! Nu putem noi înțelege aceasta? Nu a făcut Domnul Isus deseori și la noi tot așa, că El Însuși, într-un mod foarte delicat - așa cum numai El poate face - ne-a îndreptat atenția spre mâinile Sale străpunse? Spre mâinile, pe care El le va arăta rămășiței, când va veni în viitor la ea. Atunci ea va spune plină de uimire și oroare: »Ce sunt rănilile acestea din mâinile Tale?« Și atunci El va spune: »Sunt rănilile prin care Eu am fost lovit în casa aceluia care Mă iubea, de la prietenii Mei, aceia care M-au ascultat, și la dragostea Mea au răspuns în felul acesta, străpungându-Mi mâinile« (Zaharia 13, 6). Atunci inima ei se va emoționa. Ea va vedea coasta Sa străpunsă și va plânge de durere pentru El, așa cum cineva plânge de durere după singurul lui născut (Zaharia 12, 10). Aceste plângeri de durere, Israel le va schimba în emoție, așa cum aici se va emoționa inima miresei. El trebuie numai să-i facă cunoscut ceea ce El a făcut pentru ea, atunci când a mers pe acel drum îngrozitor, când mâinile, picioarele și coasta Sa au fost străpunse. Citim aici pentru ce El strecoară mâna prin deschizătura ușii. El face aici ceea ce un tânăr din Orient face câteodată,

când vine la casa preaiubitei sale și ea nu răspunde deloc sau destul de repede la dragostea lui. El îi dă un semn deosebit al dragostei Lui. El poartă în hainele Lui un mic ulcior plin cu mir și toarnă acest mir pe zăvorul dinlăuntru al ușii. Când mireasa se scoală din patul ei ca să meargă la ușă, ea prinde de acest zăvor ca să deschidă ușa, și atunci observă că el este stropit cu mir, mirul scump care i-a fost dat; căci acest mir, care a fost vărsat de El, era cel mai scump și cel mai minunat mir. Acum picura și de pe mâinile ei acest mir turnat, pe care Mirele l-a vărsat pe zăvor. Ce gând mișcător este acesta! În ce chip mișcător se străduiește El ca să emoționeze inima ei. Mai întâi, prin aceea că El îi amintește ce înseamnă ea pentru El: »Scumpa Mea, porumbița Mea, neprihănită Mea«. Însă ea nu crede aceasta. Apoi El caută să-i îndrepte atenția asupra faptului că El nu are nici un loc aici pe pământ, decât numai la ea, că El nu poate găsi niciunde odihnă și fericire, decât numai la ea. El trebuie să rămână afară, în noapte, unde stropii de rouă ai nopții cad pe cârlionții Lui. Însă pe ea nu o interesează aceasta. El lasă să I se vadă mâna și atunci ea începe să se schimbe cu ceva față de El. Prin acest mic ulcior cu mir El caută să-i spună: "Știi tu ceea ce am suferit Eu pentru tine?"

Nu ne-a spus și nouă Domnul câteodată, când am fost prea adormiți și căldicei, și nu am fost gata să facem ceva pentru El, să ne sculăm pentru El din somnul nostru duhovnicesc? Când totul s-a scurs pe lângă noi și nu am putut aduce nimic pentru El? Când chiar și în timpul orelor de adorare, unde El lasă să picure de pe mâinile noastre mirul, unde El pune în fața noastră semnul suferințelor și morții Sale, inimile noastre rămân și pe mai departe reci și nu se mișcă? Cum poate mireasa să fie așa de indiferentă? Și totuși, noi știm din propria viață cât de des se vede aceasta și la noi. Domnul poate să atingă inima ei numai prin aceea că El îi arată ce a îndurat El pentru ea, prin ce suferințe a trecut El pentru ea. Nu a fost așa și la Petru, când s-a lepădat de Domnul, exact așa cum aici mireasa Îl nesocotește și nu vrea să mai aibă nici o legătură cu El, și a închis ușa în fața Lui? Petru a spus soldaților și slujnicei: nu cunosc pe Omul acesta, nu am nici o legătură cu El, ușa mea este închisă pentru El. Apoi Îl vedem pe Domnul Isus stând înaintea lui Caiafa, disprețuit de oameni, unde El avea, după cât se pare, destul de purtat propria Sa durere. Atunci El se întoarce și toarnă lui Petru acest mir prețios pe mâini. El îl vede, așa că Petru însuși se recunoaște și vede: aceasta face Domnul pentru mine. Eu am dormit în orele acelea, cele mai grele pentru El, și acum am lepădat pe Domnul meu (Luca 22,61). Ce descoperire îngrozitoare!

De aceea vedem acum că mireasa se scoală și deschide Preiubitului ei (versetul 6). Însă Preiubitul ei S-a întors și a plecat! Pentru Preiubitul mai era o singură dovadă de iubire, și anume, să plece. Aceasta nu era o comportare aspră din partea Lui, aceasta nu era nedreptate. Era pentru El ultima posibilitate ca să deschidă realmente, pe deplin, inima ei pentru El, și anume, prin aceea că ea trebuia să afle în mod practic ce înseamnă să nu ai pe Domnul lângă tine. El, Cel care Însuși simțea lipsa părții ei și care a venit la ea în noaptea întunecoasă, acolo unde locuia ea, voia acum să o lase să simtă ce înseamnă, că ea nu este lângă El. După ce inima ei s-a pus în mișcare pentru El, prin vederea mâinii Lui și prin mirul prețios, ea trebuie să trăiască, să simtă, ce înseamnă lipsa Lui. Este dragostea Domnului Isus, că procedează în felul acesta, lăsând-o să treacă prin această încercare. Totodată vedem că noi nu putem aplica în totalitate la noi înșine această experiență a miresei, căci cu privire la Adunare este așa, că Domnul Isus locuiește prin Duhul în noi. Duhul care locuiește în noi nu ne poate realmente părăsi, și de aceea este complet greșit când credincioșii spun astăzi că ei sunt părăsiți de Domnul, sau de Dumnezeu. Nici unul dintre noi nu poate fi realmente părăsit de Domnul. Însă pentru rămășiță, care nu cunoaște Duhul și nu-L are locuind în ea, deseori va fi așa, că ea se va simți părăsită. Nu a făcut Iosif tot așa cu frații săi? Când au venit frații săi la el, el putea să le spună imediat cine era el, însă atunci ei nu și-ar fi recâștigat niciodată simpatia lor față de el și cugetul lor nu ar fi fost pus la încercare. De aceea ei trebuiau să treacă prin această strâmtoare. Trebuia mai întâi ca mirul să fie turnat pe mâinile lor, trebuia ca ei să vadă suferințele prin care a trecut Iosif. Și Iosif a trebuit, cu toată dragostea inimii lui, să-i lase să meargă pe un drum într-adevăr greu, prin aceea că el le-a vorbit neprietenos, i-a aruncat în închisoare, și i-a constrâns să

aducă pe Benjamin. Așa se va purta Domnul Isus cu rămășița. În realitate însă, este o faptă a dragostei lui Iosif, căci el vrea să trezească simțămintele lor. Și care este urmarea? Când a întreat, cu mult tact, pe frații săi, dacă mai au și alți frați, ei s-au gândit înapoi la Iosif și au zis: unul nu mai este. După ce au ajuns în strâmtoare și el le-a vorbit aspru, ei au spus: aceasta ni se întâmplă din cauza suferințelor pe care le-am pricinuit fratelui nostru. Nu vedeam noi frica sufletului lui, când el ne cerea milă? Acesta este mirul pe mâinile lor! Atunci s-au gândit la suferințele pe care le-au pricinuit lui Iosif și pe care el a trebuit să le îndure din cauza lor (Geneza 42,7).

Exact aceasta vrea Domnul să producă la mireasă. El a trebuit să plece, așa cum spune aici. Și Iosif s-a întors, cu lacrimi în ochi, căci nu se putea stăpâni, când a văzut ce au produs cuvintele sale fraților săi. El trebuia să se întoarcă, așa cum Mirele aici trebuie să se întoarcă, ca prin aceasta mireasa să vadă cât a suferit El pentru ea, și ce înseamna să trebuiască să meargă fără El. De aceea spune aici: »Înnebuneam când îmi vorbea, L-am căutat, dar nu L-am găsit, L-am strigat, dar nu Mi-a răspuns«. Da, așa poate Domnul să se poarte câteodată, tănuț. Găsim aceasta în multe tablouri ale Vechiului Testament, așa de exemplu la Iov, care este de asemenea o aluzie la această rămășiță. La început el s-a sprijinit înaintea lui Dumnezeu pe faptele lui bune, însă nu cunoștea pe Dumnezeu așa cum este El în realitate. Iov se gândea de fapt mai mult la faptele lui proprii și-L învinuia pe Dumnezeu că l-a adus în asemenea împrejurări grele. Dumnezeu trebuia pentru un moment să-și întoarcă fața de la el, așa că Iov a trebuit să spună: »Dacă mă duc la răsărit, nu este acolo; dacă mă duc la apus, nu-L găsesc.« (cap.23, 2-10; 30,20; 34,29). Însă Dumnezeu a făcut aceasta din dragoste pentru Iov, că să-i arate, tocmai prin aceste suferințe, cine era Dumnezeu în realitate. Și când Iov, în cele din urmă, Îl vede, spune: »Mă umilesc în praf și cenușă«. Așa poate Dumnezeu să se poarte uneori, ca să aducă pe credincioși mai aproape de Sine. Așa va fi la rămășiță, când ea va spune: »Sufletul nostru suspină după Numele Tău și după pomenirea Ta« (Isaia 26,8), și de aceea versetul următor spune: »Sufletul meu Te dorește noaptea, și duhul meu Te caută în lăuntru meu.« Marea dorință a credincioșilor după Domnul, în timp ce se pare că El se ascunde, o găsim în mod deosebit în Psalmul 27, 7-14. Ieremia este de asemenea un tablou al rămășiței din Ierusalim, care, sub domnia străină, va suferi sub judecățile drepte, pe care Dumnezeu le va aduce peste ei. Și Ieremia trebuia să plângă, căci el striga și țipa spre Dumnezeu, iar Dumnezeu se ținea ascuns față de rugăciunea sa, da, că Dumnezeu S-a învăluit cu un nor, ca să nu străbată nici o rugăciune (Plângerile lui Ieremia 3, 8,44). Așa va fi la rămășiță. Dumnezeu va trebui să o lase să treacă prin strâmtoare, ca astfel să învețe să înțeleagă, mai înainte de toate, ce a făcut ea Domnului Isus atunci când L-a crucificat. Atunci El va vărsa acest mir pe mâinile ei, ca astfel să înțeleagă ce a făcut. Atunci ea va ști și ce înseamnă să mergi fără El și să-L dorești realmente. Ea se va gândi cu remușcări, că El a murit, și cine-i va putea spune dacă El se va mai întoarce vreodată viu înapoi la ea?

Acum mireasa merge în oraș. Păzitorii, care păzeau orașul, o găsesc, o bat și o rănesc. Da, acesta este rezultatul dorinței sufletului nostru. Dragostea noastră mărginită ne poate duce într-un loc greșit, dacă mergem să lucrăm într-un mod greșit, ne duhovnicesc. Cât de des se vede, că credincioșii, călăuziți de dragostea lor (însă fără pricepere, și poate aflându-se chiar sub educația Domnului, care vrea să-i încerce) merg într-un loc greșit. Iarăși Petru este un exemplu în această privință. El L-a urmat pe Domnul, însă nu L-a urmat în grădină. Acolo el L-a părăsit, când Domnul a ajuns la strâmtoare. Acolo unde trebuia să rămână lângă Domnul, așa cum ar fi trebuit să facă aici mireasa, el fuge. Mai târziu însă a mers după Domnul și a ajuns la focul de cărbuni. S-a încălzit unde se încălzește lumea: lângă soldați și slujnice. Acesta nu era locul unde trebuia să stea Petru - un loc greșit, periculos. Mirele nu a spus miresei „vino cu Mine afară în oraș”, ci, „Pot să vin în lăuntru la tine? Deschide-Mi!” Însă dragostea ei o împinge acum afară în oraș și o duce într-un loc greșit. Așa se poate întâmpla și cu dragostea noastră nătângă (proastă). Deseori este într-adevăr dragoste, însă ea nu este călăuzită de înțelepciunea Domnului. Și atunci ajungem în împrejurări asemănătoare cu ale lui Petru, când s-a lepădat chiar de Domnul. Căci ce se întâmplă acolo? Aici sunt păzitorii, soldații, slujitorii, care-l demască pe Petru, care-i dau

„voalul” la o parte și-i spun: noi știm bine cine ești, tu te poți într-adevăr ascunde în acest semiîntuneric, însă noi te cunoaștem bine; și tu ești unul dintre cei ai lui Isus din Nazaret. Așa i-au rupt masca, i-au dat jos voalul sub care se ascundea. Și atunci Petru li se descoperă; însă înainte de toate el se descoperă pe sine însuși. Și când a auzit cocoșul cântând, a ieșit afară și a plâns cu amar. Atunci a devenit, așa cum se spune aici despre mireasă, bolnav de dragoste.

Toate acestea ni se pot întâmpla atunci când ajungem într-un loc greșit. Atunci Domnul trebuie să întrebuințeze pe păzitori, ca să ne bată, care nu au câtuși de puțin cunoaștere de ceea ce fac. Păzitorii își fac numai datoria. Ei găsesc o femeie, care fuge în mijlocul nopții prin oraș. Aceasta nu este normal. Ei nu înțeleg că ea este mânată de dragostea și dorința după Mire. Ei nu înțeleg nimic de motivele ei, ei își fac numai datoria. Așa va fi și cu rămășița în viitor. Ea se va găsi în mijlocul unui popor care nu înțelege și nu știe că ea dorește după venirea lui Mesia, aceștia nu înțeleg ce slujbă execută ea în templu pentru Dumnezeu. Însă necredincioșii o vor urmări și o vor bate, pentru că ea nu se va pune în slujba lui Anticrist. Necredincioșii vor prigoni rămășița din cauză că ea se va sustrage de la domnia lui Anticrist și a fiarei. Dumnezeu Însuși va întrebuința pe acești păzitori ca să pedepsească rămășița. Ea se va plânge că trebuie să locuiască în mijlocul unei națiuni lipsite de dragoste (Psalmul 43,1). A doua grupă de păzitori pe care Dumnezeu o va întrebuința, sunt asirienii cu armata lor, pe care Dumnezeu în Isaia 10,5 îi numește nuiaua mâniei Sale. Ei vor fi folosiți de Dumnezeu ca să execute judecata dreaptă asupra poporului, dar și pentru a pedepsi rămășița, din dragoste și cu scopul ca să o aducă la Sine. În al treilea rând, El va folosi fiara și puterea ei, ca să bată pe popor și pe sfinți, dacă este posibil să-i omoare (vezi printre altele și Apocalipsa 13,7). Însă nu este altceva, decât numai ceea ce Domnul permite, ca voalul ei (sau haina de deasupra) să fie dată la o parte și ea însăși să se recunoască și să fie descoperită întregii lumi. În cele din urmă ea va găsi pe Domnul. Aici însă nu vedem aceasta încă, ci puțin mai târziu (vezi cap. 6,2). Atunci ea va ști unde este El și va avea priceperea duhovnicească ca să-L găsească acolo.

Și la noi, frați și surori, Domnul trebuie să întrebuințeze câteodată pe păzitori, care poate nu înțeleg motivele acțiunilor noastre, dar pe care Dumnezeu, în previziunea Sa, îi întrebuințează să execute disciplina convenită. Poate că sunt frați pe care Dumnezeu i-a dat ca și conducători în adunare, care eventual nu înțeleg de ce noi am făcut aceasta sau aceea, care nu înțeleg care erau motivele noastre reale de dragoste și simpatie, atunci când ne-am purtat într-un chip așa de ciudat. Domnul îi poate întrebuința ca să exercite disciplina bine meritată. El nu face aceasta pentru că este aspru, ci pentru că El este dragoste și vrea să ne aducă la El, și astfel inimile noastre să fie umplute iarăși de persoana Sa. El o face, ca prin aceasta noi să ajungem în starea din versetul 8, care este așa de diferită de cea din versetul 2. Acolo ea dormea și nu se mai gândea la El, și nu era dispusă să-I deschidă ușa. După ce însă El a depus tot efortul ca să-i câștige inima, ea îi spune în cele din urmă, că este bolnavă de dragoste. Domnul poate să facă aceasta în cazul când aici este un suflet care doarme. Dacă dormi, Domnul Isus nu găsește la tine roade duhovnicești. Atunci El nu poate găsi la tine nici dragoste, și nici înțelegere. El trebuie să treacă pe lângă ușa ta și să caute roade la fratele tău, sau la sora ta. Să dea Domnul, în harul Său, ca El să aducă peste tine această disciplină. Domnul nu întrebuințează această disciplină atunci când suntem atenți la El. Atâta timp cât mireasa dormea, El nu a părăsit-o, ci a vorbit inimii ei. Deseori este așa, atunci când credincioșii dorm. Atunci nu are loc nici-o disciplină. David a putut trăi cu Bat-Șeba în păcat un an și jumătate, fără ca Dumnezeu să-l pedepsească. Însă îndată ce înlăuntrul său s-a trezit față de Dumnezeu (versetul 4) și s-a smerit înaintea Lui, au venit încercările lui Dumnezeu spre reabilitarea lui totală; pe lângă aceasta, în căile de conducere ale lui Dumnezeu, el trebuia să suporte consecința păcatelor sale. Așa este și cu mulți credincioși. Noi ne întrebăm pe drept uneori, de ce Dumnezeu nu înfruntă pe aceasta sau pe aceia. Însă vedem aici, că atâta timp cât cineva doarme, nu se va aplica nici o disciplină. Când o inimă dorește într-adevăr pe Domnul, El va exercita disciplina, și o va face pe deplin, ca prin aceasta ea să poată savura iarăși deplina părtășie cu El. Să ne dea Domnul acest har. Disciplina poate fi o dovadă că suntem socotiți de către Domnul demni ca să

trecem prin încercări. Dumnezeu a pus la încercare pe Avraam, pe Lot însă nu putea să-l pună la încercare. La Avraam era prezentă o inimă „deschisă” pentru Dumnezeu. De aceea Dumnezeu putea să încerce această credință. Așa face Vierul și cu noi. El trebuie să taie mlădițele care nu aduc nici o roadă. Sunt însă prezente roadele, chiar dacă acestea sunt puține, dacă se găsește un semn al prezenței vieții duhovnicești, atunci El curăță mlădițele, ca prin aceasta ele să aducă mai multă roadă (Ioan 15). Dacă în inima noastră sunt porniri slabe, El poate întrebuința toate mijloacele ca să facă să sporească aceste porniri, ca prin aceasta să dea la iveală roade duhovnicești. Căci Domnul spune în Ioan 15,8: »Prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit, dacă aduceți multă roadă«. Tatăl nu este mulțumit cu roade puține. El vrea ca în viața noastră, în cuvintele noastre și în gândurile noastre să regăsească toată slava pe care El a văzut-o la Fiul Său.